

De franc, res!

written by Pere Grau i Rovira | 19 de novembre de 2019

Moltíssims catalans esperen la decisió que prengui ERC a l'hora de votar la investidura de Pedro Sánchez, gairebé com els antics grecs esperaven la de l'oracle de Delfos, o com esperen que surti el número de la Grossa per Nadal. I l'opinió que sembla més generalitzada és que no s'ha de tornar a cedir res de franc. L'abstenció que va fer possible que Sánchez defenestrés Rajoy potser hauria tingut sentit si en Pedritu tingués una estatura d'home d'estat, que ha demostrat sobrerament que no té. Ja n'hem vist els resultats. Res d'autodeterminació, res de llibertat dels presos i retorn dels exiliats, festeig amb Ciudadanos i fins i tot amb el PP abans de renunciar a la butaca, possibilitat de renovació del 155 i tants etcèteres com vulgueu. Volem repetir la brometa? Les lleugeres pèrdues d'ERC a les eleccions del 10 de novembre són una advertència clara del seu electorat.

Hi ha, és clar, el contraargument que diu que amb un govern de la dreta ultranacionalista, la situació dels presos polítics empitjoraria i fins i tot podria venir la il·legalització dels partits independentistes. I amb el d'esquerrers, no? No ens fem il·lusions. Si les protestes populars a Catalunya no paren, si les accions del Tsunami i dels CDR segueixen tenint seguiment i èxit, pot venir el moment que els polítics espanyols, de dretes i d'esquerrers, de dalt i de baix, desesperats tirin pel dret i aboquin les prohibicions pel broc gros, i es desenmascarin definitivament davant de l'estranger. I si les protestes no paren? I si una xifra suficient de catalans no obeeixen les ordres de Madrid, i obeeixen les que donin el Consell per la República i l'Assemblea de Cànecs Electes? Algú creu que un govern Sánchez-Iglesias seria més raonable si ja ara no s'arrenquen concessions substancials a canvi de la investidura?

Ja sabem que és una decisió difícil. Però si ERC torna a donar

els vots o l'abstenció sense una contrapartida important, el partit ja no estaria format per polítics sinó per il·lusos que posen interessos partidistes curts de vista, per damunt dels del país. Que parteixin de la Declaració de Pedralbes, de la Llotja o quina sigui, m'és igual. Però la llibertat dels presos, l'arxivament de totes les causes contra independentistes i (per què dimonis no?) el retorn de totes les multes i fiances arbitràries que els hi han imposat, hauria de ser l'únic punt de partida acceptable per parlar d'una abstenció. Tots els clatellots que està rebent la justícia espanyola des de l'estranger són un motiu addicional per fer aquesta exigència. I com els catalans diem: qui vulgui peix que es mulli el cul. Qui vulgui ser cap de govern que se'l mulli de debò.

Comparteixo l'opinió d'Ernest Maragall, que a Madrid els partits independentistes haurien de parlar amb una sola veu. Però si això no fos possible (per les maleïdes picabaralletes de sempre) almenys que ho fós un "mínim comú denominador": DE FRANC, RES!